

Miksi kirjoitan?

Olen aina pitänyt suomen kielestä. Sen ilmaisuvoimaisuudesta, soljuvuudesta ja vivahteikkaisuudesta. Yksi mielestäni parhaista ominaisuuksista on onomatopoeettisuus, joka tarkoittaa ääntä muistuttavaa sanaa tai sanontaa. Kielen sääntöjä osaamatta kuka tahansa pystyy muodostaa sanan, jonka muut ymmärtävät. Varsinkin lapset ovat tässä mestareita.

Ollessani lapsi meillä luettiin paljon ja kuunneltiin kasettikirjoja. Olimme ahkeria kirjaston käyttäjiä. Tiitiäisen satupuusta ja Pikku akkasta osaan edelleen osia ulkoa. Isän kanssa luettiin Richard Scarryn Touhukasta maailmaa, jota hän luki tarkoituksella väärin saadakseen minut ja veljeni seuraamaan tekstiä eikä vain katselemaan kuvia.

Oppiessani lukemaan siirryin hyvin pian Neiti etsivien kautta dekkarikirjallisuuden pariin. Uppouduin romaanien maailmaan ja parhaimmillaan luin viisi kirjaa viikossa. Nykyään luen myös romantiikkaa ja elämäkertoja. Suosin suomalaisia kirjailijoita. Olen myös jälleen löytänyt äänikirjojen pariin suoratoistopalvelujen myötä.

Kirjoitan siis koska pidän kielestä, kirjaimista ja äännteistä, siitä miltä ne tuntuvat suussa ja miltä ne kuulostavat. Pidän kielen säännöistä, rakenteesta ja kieliopista. Ainekirjoitus oli pitkään mieliaineeni koulussa, kunnes piti alkaa kirjoittaa asia-aineita. Niillä oli tietysti paikkansa lukioaikana, kun valmistauduttiin ylioppilaskirjoitusten esseekirjoituksiin. Ne eivät tarjonneet paljonkaan mahdollisuuksia kielellä leikittelyyn tai tarinan kehittelyyn.

Kirjoittaessani jäsennän maailmaani. Teen sitä näkyväksi itselleni. Kirjoitettu on aina jotenkin enemmän todellista kuin ajateltu,

varsinkin jos teksti vielä luetaan ääneen muille. Kirjoitan itselleni, eikä luovan kirjoittamisen ryhmässä kirjoitettua ole lähtökohtaisesti tarkoitettu julkaistavaksi tai esitettäväksi.

Kirjoitan, koska siten saan suunnattua ajatukseni pois sen hetkisestä olotilastani. Mieliala kohenee. Ahdistus ja kivut helpottavat. Käytän kirjoittamista ikään kuin mindfulness- harjoituksena. Keskityn vain käsillä olevaan tehtävään ja häivyttän muun maailman hetkeksi pois. Huomaan kuitenkin kirjoittavani pitkäaikaissairaana maailmasta ja sairauden kanssa elämisestä.

Huomaan käyttäväni paljon käänteistä sanajärjestystä sekä lauseenvastikkeita. Toisin kuin tässä tekstissä, käytän paljon sivulauseita, jolloin lauseista tulee helposti pitkiä. Pidän alku- ja loppusoinnuista, mutta pääsääntöisesti käytän kirjoituksissani vain alkusointua. Nautin kirjailijan vapaudesta rikkoa kielioppia. Käytän monesti pistettä silloin kun pilkku olisi paikallaan. Osassa lauseissani ei ole ollenkaan verbiä.

Olen joskus ajatellut kirjoittavani kirjan. Toistaiseksi pysyn kuitenkin jäsentiedotteen puheenjohtajan palstassa, kuukausittaisessa jäsenkirjeessä ja satunnaisissa blogi-teksteissä. Ja tietenkin jatkan luovaa kirjoittamista. On ollut mielenkiintoista kirjoittaa annetusta aiheesta.

Kirjoittaja on Kati Laukkanen, yhdistyksemme puheenjohtaja